

Slnečné dni a morský vánok

Carole Matthewsová

Ahoj!

Človek nikdy nevie, kde ho kopne múza a čo ho inšpiruje. Z tohto hľadiska sa dovolenka na hausbóte na ostrove Wight javila veľmi sľubne a nemýlila som sa.

Do toho kúska zeme som sa zamilovala na prvý pohľad. Napriek nevelkej rozlohe má čo ponúknuť a budete si tu pripadať ako na výlete v čase do pokojnejšieho obdobia anglického životného štýlu.

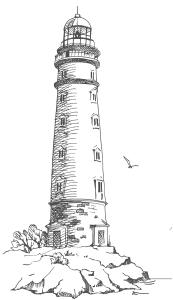
Náš hausbót bol nádherný, dni teplé a slnečné. Ako by som tu nemohla napísať knihu, ktorej dej sa odohráva práve tu? Po návrate z dovolenky som si urobila dôkladnejší prieskum a zamilovala sa do tohto ostrova ešte viac. Ak vás sem kroky ešte nezaviedli, odporúčam vám, aby ste neváhali a vydali sa na cestu.

Ďakujem, že ste si vybrali túto knihu, a dúfam, že sa vám Cocksleshell Bay a postavy, ktoré som stvorila, budú páčiť.

S láskou Carole :)

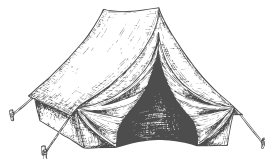
P. S. Ak chcete mať prehľad o novinkách - knihách, klebetách a senzačných súťažiach -, nájdete ma na všetkých sociálnych sieťach! Spojte sa so mnou na Facebooku, Twitteri aj na Instagrame. Mám i newsletter a na jeho odber sa môžete prihlásiť na stránke www.carolematthews.com. Teším sa na vás!

 www.facebook.com/carolematthewsbooks

 [@carolematthews](https://twitter.com/carolematthews)

 Matthews.Carole
www.carolematthews.com

Slnéčné dni a morský vánok

Carole Matthewsová

Carole Matthewsová

Slnéčné dni a morský vánok

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 165. publikáciu

Z anglického originálu *Sunny Days and Sea Breezes*, vydaného vydavateľstvom Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group, Hachette UK Company v roku 2020,
preložila do slovenčiny Andrea Vargovčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kufková

Vydanie 1., 2023

Počet strán 320

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Copyright © Carole Matthews, 2020

All rights reserved.

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023

Translation © Andrea Vargovčíková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-504-0 (ePub)

ISBN 978-80-8090-503-3 (pdf)

ISBN 978-80-8090-502-6 (print)

Venujem Nikki Bloomerovej z Waterstones v Costa del Keynes,
ktorá robí pre autorov všetko možné aj nemožné.
Ďakujem ti za pomoc a dlhoročné priateľstvo. Pripíjam na predaj
ďalších kníh, aby sme si mohli dopriať hojnosť prosecca!

1.

Trajekt vyrazí z prístavu v Southamptone a zamieri do premenlivých sivých vôd Solentskej úžiny. Mraky visia nízko, zlovestné a tiesnivé, rovnako pochmúrne ako more. Vrcholky vyblednutých mračien zrkadlia vlny s bielymi hrebeňmi. Ako jediná sa usadím na zadnej palube. V takomto nevlúdnom počasí neradno ani psa vyhnať von, iba mne môže napadnúť také bláznovstvo. Morský vzduch veští dážď. Kiežby som si vzala teplejší kabát. Ten, ktorý mám na sebe, je síce elegantný a skvelý na pobežovanie medzi stretnutiami v meste, no na nápor prírodných živlov sa vôbec nehodí. Vietor v ňom neomylné nachádza všetky medzery a útočí mi na krk a ruky. A kašmír nepremokavosťou nevyniká. Mala som však naponáhlo a výber vhodného oblečenia bolo to posledné, na čo som myslela. Asi som urobila chybu. Do tašiek som nahádzala iba to, čo mi prišlo pod ruku, a zdvihla kotvy.

Je koniec marca a rady prázdnych lavičiek na palube ľudia určite využívajú skôr v lete. Do začiatku dovolenkovej sezóny je ešte ďaleko a trajekt je obsadený asi len do polovice. A možno ani to nie. Niektorí odvážlivci odhodlane vzdorujú chladu a vyjdú sa pokočať výhľadom na prístav, ktorý sa stráca v diaľke, vzápätí sa však utekajú skryť do dusného tepla palubnej kaviarne. Kúpila som si tam sendvič, no pri pohľade naň ma prešla chuť. Asi ho hodím jednej zo škriekajúcich čajok, ktoré krúžia nad trajektom. Zdajú sa mi

však obrovské a trochu ma desia. Pripadám si taká ľahká, krehká a bezvýznamná, až sa bojím, aby namiesto nechutného sendviča neodniesli mňa.

Kým uvažujem o nedostatkoch oschnutého sendviča so slaninou, šalátom a s paradajkou, míňame skvostnú loď, alebo skôr plávajúce mesto, menom *Kráľovná Alžbeta* spoločnosti Cunard Line v luxusných farbách. Nepochybne mieri do oveľa exotickerej destinácie než ja. Stále sa nemôžem zbaviť dojmu, že utekám. Asi nemožno definovať, od akej vzdialenosti sa človek stáva utečencom. Ak chcete od všetkého uniknúť, môže stačiť kilometer rovnako dobre ako tisíc. Azda postačí aj necelých tridsať kilometrov, do ktorých sa zmestí pás mora a ostrov. Uznávam, nie je to Mongolsko, ale hádam to splní účel.

Solentská úžina je ako rušná diaľnica, po ktorej sa preháňajú alebo vlečú plavidlá všetkých tvarov a veľkostí. Mohla som ísť trajektom Red Jet, ktorý okolo nás práve presvišťal, a na ostrove Wight by som bola oveľa rýchlejšie. Chcela som však cítiť, ako sa pomaly zväčšuje vzdialenosť medzi mnou a mojím starým životom.

Vyzerá to tak, že viem, čo robím. Akoby som mala plán. Ibaže neviem a nijaký plán nemám. Viem iba to, že musím ísť niekam, kde ma nikto nepozná, kde nebudem musieť dookola rozprávať o tom istom, kde vôbec nebudem musieť rozprávať, kde ma nikto nebude častovať súcitnými pohľadmi a myslieť na „úbohú Jodie“.

Aby som len nečinne nesesedela, položím sendvič na lavičku, vyberiem sa k zábradliu a zadívam sa na more. Keďže sa často neplavím, netuším, či stojím na ľavoboku alebo na pravoboku, no rozhodne je to jedno alebo druhé. Vietor mi vháňa dlhé vlasy do tváre. Ešteže som zbytočne nevyhodila peniaze na fúkanú.

Za mnou buchnú dvere a onedlho sa ku mne pridá nejaký otužilý fajčiar. Kývne mi na pozdrav, no drží sa ďalej a poťahuje z cigarety.

Aj mne by sa to teraz zišlo. Už roky som nefajčila – naposledy ešte za pubertálnych čias – a ani vtedy mi to vlastne nechutilo. I tak som však v pokušení nabrať odvalu a vyžobrať si od neho cigaretu. Chcem cítiť aspoň niečo, aj keby to malo byť pálenie v pľúcach. Skôr než však nájdem hlas, muž si naposledy potiahne, odhodí ohorok do mora, dramaticky sa zachveje a zmizne vnútri. Asi nebol až taký otužilý, ako sa tváril.

Znova osamiem, a tak fascinovane hľadím na rozvírenú brázdu za loďou, počúvam hlboké hučanie motorov a vnímam vibrácie pod nohami. Zazvoní mi telefón. Vyberiem ho z vrecka, hoci viem, kto volá. Na displeji svieti Chrisovo číslo, a tak nechám spadnúť hovor do hlasovej schránky. Na rozhovor s manželom nemám chuť. Vlastne nechcem hovoriť s nikým. Čo keby som hodila mobil do mora? Premýšľam o tom a nebezpečne ho držím nad vodou. Keby sa stratil v hlbokom oceáne, prestala by Jodie Jacksonová existovať? Zmizla by som a nikto by ma už nenašiel? Nijaký Twitter, Instagram ani WhatsApp. Pozdáva sa mi to. Ak ten telefón zazvoní znova, naozaj ho hodím do mora. Čakám a čakám, no mobil mlčí. Vypnem zvuky, a hoci váham, či ho vezmem na milosť, alebo nie, strčím si ho späť do vrecka. Možno sa mi zide v prípade núdze.

More sa podo mnou kľže a ja sa snažím nepremýšľať a vyčistiť si myseľ. Takmer sa mi to podarí. Za mnou zaškriekajú dve čajky, bijú sa o môj odložený sendvič, ktorý vyslobodili z papierovej škatule. Asi by som im nemala povedať, že tá škatuľa bude zrejme lepšia. Z komína sa vyvalí čierny dym a zasype čajky sadzami, no tie sa sústredia na povädnutý šalát a mazľavý biely tuk na slanine.

Od pobrežia sa zdvihne opar a zakryje mi výhľad. Do cieľa dorazím obklopená hustou hmlou – naozaj aj obrazne.

Plavba trajektom trvá necelú hodinu a čoskoro zakotvíme v Cowes. Inokedy je tu určite rušno, no nie dnes. Privíta ma scéna

ako vystrihnutá z čiernobieleho filmu. Boj s nepriateľskou hmlou prehrávajú aj farebné vlajky na malých plachtenciach, ktoré lemujú vchod do prístavu, a nadobúdajú sivastý odtieň. Alabastrový piesok sa stretáva so strieborným morom a splýva s oblohou.

Ako dieťa som tu raz bola na prázdninách. Mala som asi sedem či osem rokov. Pamätám si, ako sme sa so starším bratom Billom hrali na pláži a zakopávali otca do piesku až po krk. Potom sme sedeli na ležadlách a jedli z masného papiera rybu s hranolčekmi. To je však všetko. Potom sme každý rok chodievali do Španielska. Ani odtiaľ si toho veľa nepamätám. Ľudia vravia, že na ostrove Wight to vyzerá ako v Británii pred štyridsiatimi rokmi. To sa mi páči. Kiežby som dokázala vrátiť čas do toho obdobia. Mala by som dva roky, celý svet pred sebou a rozhodovala by som sa úplne inak.

2.

V prístave nasadnem do taxíka a cestou po hrboľatej ceste do cieľa sa dívam z okna. Vodič je nadmieru zhovorčivý. „Prvý raz na ostrove, zlatičko?“

„Áno.“

„Pracovne alebo na dovolenke?“

„Áno.“ Ako mu mám vysvetliť, že ani jedno, ani druhé?

„Je to tu skvelé. Keby ste potrebovali poradiť, ako si to tu užiť, stačí sa ma spýtať.“

„Ďakujem.“

Moje jednoslovné odpovede by ho teoreticky mali odradiť. Ešte zopár ráz sa zbytočne pokúsi o rozhovor, a potom to vzdá. V tichu

sa ponorím do sedadla. Kúrenie je, našťastie, zapnuté naplno, preto je v aute príjemne teplo a ja po mrazivej plavbe rozmrzám.

Vyzerá to tu pekne. Zeleň. Samá zeleň. No v porovnaní s centrom Londýna, kde bývam, je taká väčšina miest. Po chvíli sa vyštvérame na kopec, kde je odpočívadlo označené tabuľkou *VYHLIADKA*.

„Mohli by ste tu zastaviť, prosím?“

Vodič zájde ku krajnici. „Dáte si zmrzlinu?“

„Nie.“ Opustený stánok prezrádza, že dnes neprišlo veľa zákazníkov. „Len sa tu chcem rozhliaďnúť.“

Vystúpim z taxíka a vyberiem sa na okraj cesty. Predo mnou sa rozprestiera lúka plná prvých jarných kvetov. Bujné zelené pastviny za ňou sa mierne zvažujú k stužke iskrivého strieborného mora, ktoré spája zem so šírou modrobielou oblohou. Akoby som sa ocitla v inej krajine. Hmla sa rozplynula a zdá sa, že slnko sa dnes predsa len ukáže. Ešte aj v taký nezaujímavý deň je tu nádherne. Chvíľu sa iba zhlboka nadychujem a kochám sa výhľadom.

Taxikár za mnou trpezlivo čaká. Vrátim sa k autu. Onedlho zídeme na pobrežnú cestu na druhej strane ostrova a znova uvidím more. Pre istotu skontrolujem adresu, hoci som ju vodičovi už nadičkovala. Ani raz sa nepozrel na navigáciu. O chvíľu zabočíme na kľukatú prístavnú cestu. Na značke pri nej stojí: *VITAJTE V COCKLESHELL BAY*.

Pomaly míňame dlhý rad elegantných hausbótov a napokon zastavíme pred tým, ktorý vyzerá najelegantnejšie.

„A sme tu, zlatíčko.“ Otočí sa na sedadle a ja mu podám skromnú sumu, ktorú si vypýtal. Ani cena za taxík sa nedá porovnať s tou londýnskou. Vystúpim z auta.

Vodič otvorí kufor auta. „Pomôžem vám?“ ponúkne sa, kým vyťahuje moje dva kufre plné na prasknutie.

„Zvládnem to, ale ďakujem.“

„Je to tu pekné,“ ukáže hlavou na Billov hausbót.

„To je pravda.“ Doteraz som ho videla iba na fotkách, prvý raz ho vidím na vlastné oči.

„Užite si dovolenku.“ Šofér naskočí do vyhriateho auta a odfrčí. Stojím sama v prístave.

Dovolenkou by som to nenazývala.

Dlho sa dívam na Billovu loď, na svoj domov na nejaký čas. Pomenoval ju *Slnčné dni* a zvolil krémovú a sivú farbu. Vidieť, že zdĺhavú a pomerne drahú rekonštrukciu dokončili len nedávno. Všetko sa leskne a žiari novotou, i keď deň je vzdorovito stále pochmúrny. Brat sa pri svojom najnovšom projekte očividne plesol po vrecku, čo je preňho typické. Samozrejme, doteraz si nenašiel čas, aby sa na ňu prišiel pozrieť, a tak budem jej prvou obyvateľkou ja. Zrejme ju plánuje využívať ako svoje víkendové útočisko, no pochybujem, že sa jeho plány stanú skutočnosťou. Bill riadi svoju firmu WJ Design, pre ktorú pracujem aj ja. Robím tam roky, už od jej založenia, a prácu so svojím starším bratom zbožňujem. Pred pár rokmi sme prišli o rodičov a ostali sme iba my dvaja. Aj preto sme si vždy boli blízki.

Billova spoločnosť sa špecializuje na návrhy interiérov hotelov, administratívnych budov a nákupných centier, a hoci to vyznie ako samochvála, sme dosť žiadaní. Aj preto nám neostáva veľa voľného času. Ja mám len o čosi bohatší spoločenský život než Bill, ktorý je vorkoholik skrz-naskrz. Môj drahý brat zarába toľko peňazí, že ani nevie, čo s nimi, a už vôbec nemá čas míňať ich. V tejto chvíli som však vďačná, že sa dal zlákať týmto pochabým nápadom, inak by som netušila, kam sa podejem. Keď mi Bill navrhol, aby som sa utiahla na jeho hausbót, mala som pocit, že niekto tam hore vypočul moje modlitby.

Hausbót je pevne ukotvený, no Bill tuším spomínal, že kedysi sa ním prepravoval tovar na Temži. Neviem si to ani predstaviť. Niet

tu ani stopy po tom, že hausbót bol kedysi nákladný čln. Billov tím dokázal zázraky a spravil z neho loď vhodnú aj pre kráľovnú – alebo pre sestru, ktorej sa život rozpadá pod rukami.

S kuframi vychádzam po nástupnom mostíku. Zaletím pohľadom k susednému hausbótu, ktorý nevyzerá tak štýlovo.

Vchod do Billovej lode lemujú dva vavríny v lesklých oceľových črepníkoch. Vyzerajú tak dokonale, až pôsobia ako umelé. Na mieste, kde kráslia bratovu loď exkluzívne rastliny, víta tá susedova návštevníkov plynovou bombou, kopou dreva, chatrným zelenožltým prúteným kreslom, horským bicyklom a opusteným nákupným vozíkom. Na súši pri lodi stojí prístrešok zbitý z dosiek rôznych druhov a veľkostí. Aj ten je plný dreva. Loď je síce svojrázna, no v porovnaní s Billovou luxusnou zrenovovanou loďou pôsobí ako päšť na oko.

Majitelia susednej lode to s nedbalým štýlom zrejme trochu prehľadali, pretože vyzerá, akoby ju zlátali z vecí, ktoré by inak skončili v zbernom dvore. Preto tu medzi nepoškvrnenými víkendovými útočiskami nápadne vytrfča. Boky lode pokrývajú odreté cédrové šindle a jedna stena je natretá žiarivou purpurovou farbou. Okenné rámy rôznych tvarov a veľkostí hrajú všetkými odtieňmi modrej farby. O zdobený totemový stĺp vytesaný z naplaveného dreva je opretý kajak. Šindľové steny kráslia motívy slnka, skáčucej ryby a stromu. Hoci táto loď vôbec neladí s ostatnými, ktoré vyzerajú podobne ako Billova, obdivujem jej odvážnu nezvyčajnosť a osobitosť. Vyzerá ako hipisák, ktorý sedí v kancelárii s účtovníkmi. Ako Krokodíl Dundee v New Yorku. Nepotrebujeme v tomto sivom svete viac farieb? Len to nepovedzte Billovi. Pretože podobne ako ja aj on má radšej tlmené odtiene. Zdá sa, že na tom hausbóte – volá sa *Morský vánok* – momentálne nikto nie je. A možno v ňom nikto ani nebýva. Billa sa však na susedov nespýtam, pochybujem, že by o nich niečo vedel.

Ešte raz si *Morský vánok* obzriem a vojdem do Billovej lode. Ako inak, brat sa prekonal aj v interiéri. Nič iné som ani nečakala. Na žiadnej fotografii som nevidela hausbót dokončený a tie, ktoré som videla, vôbec nenaznačovali, aký je nádherný. Keby ma naplno nezamestnávali vlastné projekty, pomohla by som mu, no nikdy som nemala času nazvyš. Zdá sa, že to dokonale zvládol aj bezo mňa.

Na chodbe položím kufre na zem a uvidím sa v zrkadle. Vyzerám žalostne. Vietor sa na mojich dlhých blond vlasoch vyzúril, sú zlepené a bez života. Kedysi som si ich dávala farbiť každé dva mesiace, podstrihovať každý mesiac a raz za týždeň som si dopriala profesionálnu fúkanú. Teraz si už ani nepamätám, kedy som bola naposledy u kaderničky. Vždy keď sa pozriem do zrkadla, akoby sa na mňa díval Bill. Veľmi sa podobáme a v detstve nás často považovali za dvojčatá. Brat je odo mňa starší len o rok a pol, takže sme si vekovo blízki. Spája nás aj pohľad na život i to, čo máme a nemáme radi. Obaja sme vysokí, štíhli a máme blond vlasy s červenkastým nádychom – hoci ja si zvýrazňujem najmä blond farbu a bratovi prirodzene pretkali vlasy strieborné prameňe. Obaja máme zelené oči, ibaže tie moje už nežiaria. Kedysi si ich ľudia, aj môj manžel, všímali. Teraz sa mi pod nimi černejú kruhy a pleť mám bledú ako krieda. Už mesiace som sa poriadne nepozrela do zrkadla. Odráža sa v ňom priveľa a ja ten pohľad neznesiem. Sledujem líniu svojej sánky, krivku nosa, prstami si prejdem po dlhých čiernych mihalniciach. Vidím svoju minulosť, prítomnosť aj budúcnosť, ktoré na mňa civejú, a je to na mňa priveľa. So slzami v očiach sa odvrátim.

Prejdem do hlavnej obývacej časti, odháňam všetky myšlienky a sústredím sa na svoje okolie. Je tu čo obdivovať. Rozľahlý priestor je zaliaty svetlom. V slnečný deň to tu bude vyzeráť neuveriteľne. V bielej kuchyni stojí veľký liatinový sporák holubej sivej farby.

Pobaví ma to, pretože Billa som ešte nikdy nevidela variť. Je gurmán a väčšina kontaktov v jeho iPhone určite patrí obľúbeným reštauráciám. Biely stôl s patinou vyzerá ako francúzska starožitnosť. Stoličky v jemných farbách mora – ružovej, pistácieovej, kačacej modrej a citrónovej – sú každá v inom štýle, no nádherne zladené.

Vyberiem sa do zadnej časti. Znova nenachádzam správny lodný termín a neviem, či je to prova alebo korma. Je to však koniec lode, z ktorého je výhľad na more. Nachádza sa tu útulná obývačka, ktorej dominuje veľká bledomodrá zamatová pohovka posiatá pruhovanými vankúšmi v námorníckom štýle. Pri pohľade na kreslá v eklektickom štýle si spomeniem, ako mi Bill vrazil, že ich zohnal od rôznych nádejných dizajnérov, ako to bežne robievame pri svojich projektoch, ak je to možné. Vďaka tomu získavajú naše interiéry punc originality. Každý kúsok od nábytku po obrazy na stenách tu bol dôkladne vybraný a nesmierne starostlivo umiestnený. To je jedna z Billových silných stránok. Na jednej stene visia obrovské námorné mapy a na druhej veľký plagát Seana Conneryho a Ursuly Andressovej na pláži. Ona v bikinách robí stojku a on jej drží štíhle členky. Je to ikonický obraz a dokonale sa sem hodí.

Pred širokými dvojitými skladacími dverami stojí ďalekohľad. Pozriem sa doň, no nič poriadne nevidím, všetko je rozmazané. Keď sa tu zabývam, budem mať dostatok času zistiť, ako ho správne nastaviť. Otvorím dvere a vykročím na priestrannú zadnú palubu. Vietor už ustal a vzduch nie je taký chladný ako cestou na trajekte. Dnes tu však asi aj tak nepobudnem dlho.

Výhľad je úchvatný. *Slnečné dni* kotvia na mieste, kde sa prístav stáča, takže odtiaľto vidieť na všetky strany. Bill si jednoducho vie vybrať miesto. Teraz je príliv a v ústí prístavného múru rozoznávam kruhovú pevnosť, zahalenú nízkou oblačnosťou. Vyzerá, akoby sa vznášala na hladine ako prelud. Vľavo kotví rad lodí, asi nejaký

jachtársky klub. Pri nich stojí búda namaľovaná namodro, možno reštaurácia, kde predávajú čerstvé morské plody. Na druhej strane sa na hladine hojdajú ďalšie lode a hausbóty. Predo mnou je iba more, čajky krúžiace vo vzduchu a mohutná pevnosť.

Na palube je jedáľenský stôl so štyrmi stoličkami. Ako stvorené na raňajky alebo na čítanie, ak to počasie dovolí. Za ním je malá rampa, ktorá vedie k drevenému pontónu nad vodou, a na ňom dve novučičké tíkové ležadlá.

V prístave vidím jediného človeka, muža vo veste na paddleboarde. Už pri pohľade naňho ma strasie od zimy. Tieto pobrežné typy sú asi oveľa otužilejšie než my krehkí ľudia z mesta. Za nič na svete by som do takej temnej studenej vody nestrčila ani palec. Veď do mora sa mi nechce ísť, ani keď sú tropické horúčavy. Chvíľu pozorujem, ako sa kľže po pokojnej hladine, potom sa vrátim dnu. Takto si zábavu rozhodne nepredstavujem. On však vyzerá, akoby si to užíval. Proti gustu žiadny dišputát.

Keď dokončím prehliadku tohto podlažia, chytím kufre a zamierim na prízemie. Sú tu len dve spálne, zato veľkorysé. Druhá je ešte prázdna, čaká na dokončenie. Samozrejme, hlavná spálňa je zariadená nádherne. Brat má vycibrený vkus aj talent, no zároveň je pedant, a pravdepodobne preto je ako štyridsaťštyriročný stále slabodný. Pochybujem, že by niekto dokázal vyhovieť jeho náročným štandardom. Vraví, že to tu prenajme, no neviem si predstaviť, že by bol ochotný pustiť sem neznámych ľudí.

Hlavná spálňa je najvzdialenejšia miestnosť od prístavnej cesty a ponúka výhľad na more. Okná tu dole sú tradičné kruhové a človek sa tu naozaj cíti ako na lodi. Vyzerá to tu sviežo a morské motívy nepôsobia gýčovito. S bielym rámom posteľe ladia vyžehlené biele ľanové obliečky a svetlomodré tvídové vankúše. Dva z nich zdobia ručne vyšívané mušle. Na posteli leží ťažká prikrývka kráľovskej

modrej farby, nenútene, ale starostlivo naaranžovaná. Na nočných stolíkoch z neopracovaného dreva stoja sklené lampy s bielymi tienidlami. Pred bielym toaletným stolíkom je priesvitná stolička Louis Ghost od Philippa Starcka – nepochybne originál. Všetko je tu originálne a nádherné.

Obzerám sa a musím uznať, že sa mi tu páči. Určite tu budem spokojná, na označenie šťastná je asi priskoro. Netvrdím, že mi je už lepšie, no farcha, ktorá mi doľahla na srdce a hlavu, sa aspoň trochu zmiernila. Možno na to stačí morský vzduch a kvalitný nábytok. Už dávno som nebola sama a zdá sa mi zvláštne žiť bez prítomnosti iného človeka v dome, teda v tomto prípade na lodi. Budem počúvať iba upokojujúci, až hypnotický šplachot vln o trup lode. Možno sa mi vráti chuť do života. Ktovie, aké čaro objavím v úplnej samote.

Potom tresnú vchodové na dvere a ktosi zvolá: „Ahojčeeeeeek!“

3.

„Dopekla, čo to má znamenať?“ zanádam popod nos. Div som neumrela od strachu. Bill sa ani slovom nezmienil, že kľúč má aj niekto iný. Alebo som nechala otvorené dvere?

„To som ja!“ zvolá hlas znova.

Nechám kufre kuframi a vykašlem sa na vybaľovanie. Beriem schody po dva, aby som okamžite zistila, kto narušil moje súkromie.

V kuchyni stojí kyprá žena s odfarbenými blond vlasmi, belšie už asi ani nemôžu byť. Ani taký žiarivo červený rúž som ešte nevidela. Svieti do diaľky ako neón. Má na sebe džegínsy s leopardím

vzorom, v ktorých vyzerá, akoby ju hltal škrtič. Nebezpečne hlboký výstrih na zvláštnej voľnej bielej blúze jej odhaľuje veľkú časť bujného dekoltu. Toto všetko doplnila červenými lodičkami so závratne vysokým podpätkom. Načerveno nalakované dlhé nechty na rukách priam ťahajú oči. V čiernych nohaviciach a sivej košeli si pripadám fádne, no priznávam, že v poslednom čase je vzhľad to posledné, čím sa zaoberám. Táto žena je odo mňa určite o dvadsať rokov staršia, no oveľa príťažlivejšia, i keď zvláštnym spôsobom.

Práve odhodlane plní chladničku nákupom z veľkej papierovej tašky s nápisom *Nakupovanie je moje kardio*.

„Priniesla som iba zopár drobností, moja,“ oznámi mi, akoby sme boli najlepšie priateľky. „Aby si mala čo jesť. Syr, hummus, mäsový koláč – to je božský pokrm – a šalátik.“ Vystrúha grimasu na tri hlávky ľadového šalátu. „Aj keď mne šalát veľmi nevonía.“ Ukáže na svoje krivky. „Ako vidíš, šalátu sa úspešne vyhýbam. Dúfam, že nie si vegánka. Tí si veľa radosti neužijú. V skrinke je chlebič. Nech máš aj trochu sacharidov, dušička. Si chudá ako trieska.“

Ohromene na ňu civiem. Dopekla, čo to má znamenať?

„Dáš si šálku čaju, moja? Vyzeráš utahaná.“ Ani nepočká na odpoveď, už berie kanvicu. „Aký máš rada? Čierny, s mliekom? Priniesla som aj mlieko a cukor.“ Ukáže mi ich. „Nevyzeráš, že by si ho sladila.“

Vyberie zo skrinky dva hrnčeky a zapne kanvicu. Desiatky náramkov ustavične cinkajú, až mi to lezie na nervy.

„Prepáčte,“ poviem, keď konečne nájdem hlas. „Ale kto ste?“

„Marilyn.“ Pozrie sa na mňa, akoby som to mala vedieť. „Dostala som meno po Marilyn Monroe.“ Napodobní ju, zavlní bokmi a našpúlí pery. „Moja mama ju zbožňovala. No ja som McConaugheyová.“

„A prečo ste tu?“

„Pracujem pre Billa,“ vysvetlí, akoby som aj toto mala vedieť. „Upratujem tu po stavbároch a tak. Požiadal ma, aby som sa o teba postarala.“

„Naozaj?“ Počkaj, ty oplan, toto si s tebou vybavím!

„Asi ti to zabudol spomenúť. Práce má vyše hlavy. V živote som nepoznala nikoho, kto by tak drel. Ustavične lieta, hotové živé striebro. Sem, tam, je úplne všade! No táto lodička sa mu naozaj podarila.“ S obdivom sa poobzerá. „Radila som mu skoro vo všetkom.“

Keby to bola pravda, určite by to tu prekypovalo leopardou potlačou.

„No, Marilyn,“ začnem. „Rada som vás spoznala, no prišla som sem preto, aby som tu bola sama.“ Snažím sa o čo najzdvorilejší tón. „Neviem, na čom ste sa s Billom dohodli, ale určite to tu zvládnem.“

„Môžeš tu byť sama, mňa si ani nevšímneš,“ ubezpečuje ma Marilyn. Voda v kanvici už vrije. „Ani nebudeš vedieť, že som tu. Dokážem byť tichá ako myška. Iba sa tu každý deň zastavím a trochu to tu prebehnem vysávačom a tak.“

Premkne ma hrôza. „Neplánujem tu rozhadzovať a dokážem po sebe upratať.“

„O tom nepochybujem, dušička, ale Bill je tvoj starší brat a len chce, aby bolo o teba postarané. Moje deti sú úplne rovnaké. Navzájom sa o seba starajú. Ako v každej rodine.“

Áno, to je možné, ale stáva sa aj to, že práve tí, ktorí by vás mali mať najradšej, vám najviac ublížia, povzdychnem si v duchu.

„S čím ti urobím čaj?“

„Vlastne naň ani nemám chuť.“

„Samozrejme, že máš. Šálka čaju je liek na všetko. S mliekom, bez cukru?“

„Áno.“ S niektorými vecami v živote sa jednoducho nedá bojovať.

Marilyn McConaugheyová alias Marilyn Monroe mi podá šálku čaju, ktorý asi ani nechcem, a sadne si za kuchynský stôl s tou svojou. Má milú tvár a opálenú pleť, ku ktorej pravdepodobne výrazne prispel samoopaľovací krém.

„Nože si sadni,“ potľapká po stoličke. „Po takej dlhej ceste musíš byť uťahaná ako kôň. Posad' sa.“

Očividne nemá zmysel protestovať ani proti tomuto. Hoci cesta sem je sotva náročná, až teraz si uvedomím, aká som unavená – na duši aj na tele. Čaj by mi v skutočnosti mohol prospieť. Sadnem si oproti svojej nevyžiadanej spoločníčke.

„Ten čaj je skvelý,“ pokúsim sa o úsmev. „Ďakujem.“

„Dokážem vycítiť, čo ľudia chcú. Ako jasnovidka,“ vyhlási a múdro kývne hlavou.

O tom vôbec nepochybujem.

Marilyn očividne nepresvedčím, že ju nepotrebujem, no len čo budem môcť hovoriť s Billom, presvedčím ho, aby ju poslal preč. Pravdepodobne to robí iba pre moje dobro, lenže ja nestojím o to, aby sa tu každý deň niekto „zastavil“. Zvlášť nie niekto taký utáraný ako Marilyn. Prišla som sem, aby som v tichu znova našla stratený pokoj.

„Poviem ti všetko o našom nádhernom ostrove, aby si si tu tu užila. Poznám najkrajšie miesta, ktoré rozhodne musíš navštíviť.“

„Mám v pláne len oddychovať a čítať,“ namietnem. „A užívať si nerušený pokoj.“

Marilyn sa na mňa pozrie, akoby to bol pre ňu úplne neznámy pojem. „Nezmysel! Máme tu úplne všetko. Uvidíš. Dokonca aj cesnakovú farmu.“

„Iste.“